Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
3 päivänä syyskuuta 2020[1]

Asia C-616/19

M. S.,
M. W. ja
G. S.
vastaan
Minister for Justice and Equality

(Ennakkoratkaisupyyntö – High Court (ylempi piirituomioistuin, Irlanti))

Ennakkoratkaisupyyntö – Turvapaikkapolitiikka – Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset jäsenvaltiossa hakijan saatua toissijaista suojelua toisessa jäsenvaltiossa – Hakemus jäsenvaltiossa, johon sovelletaan asetusta (EU) N:o 604/2013 mutta ei direktiiviä 2013/32/EU – Direktiivi 2005/85/EY – Tutkimatta jättämisen perusteet – 25 artiklan 2 kohdan a ja d alakohta – ”Asianomaisen jäsenvaltion” käsite

I Johdanto

1. High Courtin (ylempi piirituomioistuin, Irlanti) esittämä ennakkoratkaisupyyntö koskee pakolaisaseman myöntämistä tai poistamista koskevissa menettelyissä jäsenvaltioissa sovellettavista vähimmäisvaatimuksista annetussa direktiivissä 2005/85/EY[2] säädettyjen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevien sääntöjen tulkintaa.

2. Unionin tuomioistuimelle esitetyt kysymykset ovat tulleet esille kolmessa asiassa,[3] joissa valittajina on kolme kolmannen maan kansalaista, jotka hakevat Irlannilta pakolaisaseman myöntämistä ja joille on aiemmin myönnetty toissijaista suojelua Italiassa.

3. Tulkintaongelman taustatilanne on hyvin erityinen, sillä Irlanti on ilmoittanut aikovansa osallistua asetuksen (EU) N:o 604/2013[4] hyväksymiseen ja soveltamiseen, joten kyseistä asetusta sovelletaan Irlantiin, mutta Irlanti ei ole osallistunut asetukseen liittyvän menettelydirektiivin 2013/32/EY[5] hyväksymiseen, se ei sido Irlantia eikä sitä sovelleta Irlantiin. Kyseiseen jäsenvaltioon sovelletaan edelleen aiemmin voimassa ollutta menettelydirektiiviä 2005/85, joka liittyi asetukseen (EY) N:o 343/2003[6] (jäljempänä Dublin II -asetus).

1 Alkuperäinen kieli: ranska.

2 1.12.2005 annettu neuvoston direktiivi (EUVL 2005, L 326, s. 13).

3 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on yhdistänyt kyseiset asiat.

4 Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EUVL 2013, L 180, s. 31; jäljempänä Dublin III -asetus). Ks. kyseisen asetuksen johdanto-osan 41 perustelukappale.

5 Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EUVL 2013, L 180, s. 60).

6 Niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, 18.2.2003 annettu neuvoston asetus (EUVL 2003, L 50, s. 1).

4. Unionin tuomioistuin joutuu siten tulkitsemaan direktiivin 2005/85 säännöstä unionin lainsäätäjän tarkoittaman Dublin II -asetuksen säännöstön ulkopuolella.

5. Analysoituani kyseisiä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevia sääntöjä kyseessä olevassa erityistilanteessa ehdotan, että unionin tuomioistuin katsoisi, että nämä säännöt eivät ole esteenä sille, että Irlanti jättää ottamatta tutkittavaksi pääasiassa kyseessä olevien kolmansien maiden kansalaisten hakemusten kaltaiset pakolaisasemaa koskevat hakemukset silloin, kun toinen jäsenvaltio on myöntänyt hakijoille toissijaista suojelua.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A Unionin oikeus

1. Dublin II- ja Dublin III -asetukset

6. Dublin III -asetuksella kumottiin ja korvattiin Dublin II -asetus.

7. Kun Dublin II -asetuksessa vahvistettiin sen 1 artiklassa, luettuna yhdessä sen 2 artiklan c alakohdan kanssa, yksinomaan ne perusteet ja menettelyt, joiden mukaisesti määritellään pakolaisten oikeusasemaa koskevassa 28.7.1951 Genevessä allekirjoitetussa yleissopimuksessa (jäljempänä Geneven yleissopimus) tarkoitetun turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, Dublin III -asetuksen tarkoituksena on nyt, kuten sen 1 artiklasta ilmenee, vahvistaa tällaiset perusteet ja menettelyt siltä osin kuin kyse on kansainvälistä suojelua koskevasta hakemuksesta, joka kyseisen asetuksen 2 artiklan b alakohtaan sisältyvän määritelmän mukaan, jossa viitataan direktiivin 2011/95/EU[7] 2 artiklan h alakohdassa esitettyyn määritelmään, on pakolaisasemaa tai toissijaista suojeluasemaa koskeva hakemus.

2. Direktiivi 2005/85

8. Direktiivi 2005/85 liittyy Dublin II -asetukseen.

9. Direktiivin 2005/85 1 artiklan mukaan direktiivin tarkoituksena on esittää vähimmäisvaatimukset pakolaisaseman myöntämistä tai poistamista koskevia jäsenvaltioiden menettelyjä varten.

10. Mainitun direktiivin johdanto-osan 22 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden olisi tutkittava kaikki turvapaikkahakemukset sisällöllisesti eli arvioitava, voidaanko asianomaista hakijaa pitää pakolaisena kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelyä pakolaisiksi tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitseviksi henkilöiksi koskevista vähimmäisvaatimuksista sekä myönnetyn suojelun sisällöstä 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetun neuvoston direktiivin 2004/83/EY[8] mukaisesti, ellei tässä direktiivissä säädetä toisin, erityisesti silloin, kun voidaan kohtuullisesti olettaa, että toinen valtio suorittaa tutkinnan tai antaa riittävän suojelun. Jäsenvaltioita ei pitäisi etenkään velvoittaa arvioimaan turvapaikkahakemuksen sisältöä silloin, kun ensimmäinen turvapaikkamaa on myöntänyt hakijalle pakolaisaseman tai muutoin riittävän suojelun ja hakija otetaan takaisin tähän maahan.”

7 Vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EUVL 2011, L 337, s. 9).

8 EUVL 2004, L 304, s. 12.

11. Direktiivin 25 artiklassa, jonka otsikko on ”Hakemukset, joilta puuttuvat tutkittavaksi ottamisen edellytykset”, säädetään seuraavaa:

”1. Niiden tapausten lisäksi, joissa hakemusta ei tutkita [Dublin II –asetuksen] mukaisesti, jäsenvaltiot eivät ole velvollisia tutkimaan, voidaanko turvapaikanhakija määritellä pakolaiseksi [direktiivin 2004/83] mukaisesti, kun hakemukselta katsotaan puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset tämän artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot voivat katsoa turvapaikkahakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset tämän artiklan perusteella, jos:

a) toinen jäsenvaltio on myöntänyt pakolaisaseman;

b) jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 26 artiklan mukaisesti hakijan kannalta ensimmäiseksi turvapaikkamaaksi;

c) jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 27 artiklan mukaisesti hakijan kannalta turvalliseksi kolmanneksi maaksi;

d) hakija saa jäädä asianomaiseen jäsenvaltioon muulla perusteella, minkä johdosta hänelle on myönnetty oikeus pakolaisaseman mukaisia oikeuksia ja etuuksia vastaavaan asemaan [direktiivin 2004/83] nojalla;

e) hakija saa jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle muilla perusteilla, mikä suojaa häntä palauttamiselta siihen saakka, kunnes d alakohdan mukaista aseman määrittelyä koskevassa menettelyssä on annettu päätös;

f) hakija on tehnyt samanlaisen hakemuksen saatuaan lainvoimaisen päätöksen;

g) turvapaikanhakijasta riippuvainen henkilö tekee hakemuksen sen jälkeen, kun hän on 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti hyväksynyt sen, että hänen tapauksensa käsitellään osana hänen puolestaan tehtyä hakemusta, eikä riippuvaisen henkilön tilanteeseen liity mitään seikkoja, jotka muodostaisivat perusteen erilliselle hakemukselle.”

3. Direktiivi 2013/32

12. Direktiivi 2013/32 liittyy Dublin III -asetukseen. Kyseisellä direktiivillä laadittiin uudelleen direktiivi 2005/85.

13. Direktiivin 2013/32 johdanto-osan 58 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”[EU- ja EUT-sopimuksiin] liitetyssä, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 21 olevan 1 ja 2 artiklan sekä 4 a artiklan 1 kohdan mukaisesti nämä jäsenvaltiot eivät osallistu tämän direktiivin hyväksymiseen, direktiivi ei sido näitä jäsenvaltioita eikä sitä sovelleta näihin jäsenvaltioihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta mainitun pöytäkirjan 4 artiklan soveltamista.”

14. Kyseisen direktiivin 1 artiklan mukaan sen tarkoituksena on perustaa yhteiset menettelyt direktiivin 2011/95 mukaista kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista varten.

15. Mainitun direktiivin 33 artiklassa, jonka otsikko on ”Hakemukset, joilta puuttuvat tutkittavaksi ottamisen edellytykset”, säädetään seuraavaa:

”1. Niiden tapausten lisäksi, joissa hakemusta ei [Dublin III -asetuksen] mukaisesti tutkita, jäsenvaltiot eivät ole velvollisia tutkimaan, voidaanko hakijaa pitää henkilönä, joka voi saada kansainvälistä suojelua [direktiivin 2011/95] mukaisesti, kun hakemukselta katsotaan puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset tämän artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot voivat katsoa kansainvälistä suojelua koskevalta hakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset ainoastaan, jos:

a) toinen jäsenvaltio on myöntänyt kansainvälistä suojelua;

b) jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 35 artiklan mukaisesti hakijan kannalta ensimmäiseksi turvapaikkamaaksi;

c) jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 38 artiklan mukaisesti hakijan kannalta turvalliseksi kolmanneksi maaksi;

d) hakemus on myöhempi hakemus, johon liittyen ei ole ilmennyt tai johon liittyen hakija ei ole esittänyt uusia tosiseikkoja tai perusteita, jotka liittyvät sen selvittämiseen, voidaanko hakijaa pitää [direktiivin 2011/95] nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä; tai

e) hakijasta riippuvainen henkilö jättää hakemuksen sen jälkeen, kun hän on 7 artiklan 2 kohdan mukaisesti hyväksynyt sen, että hänen tapauksensa käsitellään osana hänen puolestaan jätettyä hakemusta, eikä hakijasta riippuvaisen henkilön tilanteeseen liity mitään seikkoja, jotka muodostaisivat perusteen erilliselle hakemukselle.”

B Irlannin oikeus

16. Kansainvälisestä suojelusta vuonna 2015 annetun Irlannin lain (International Protection Act 2015) 21 §:n 2 momentin a kohdan nojalla kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta ei oteta tutkittavaksi, jos toinen jäsenvaltio on myöntänyt hakijalle pakolaisaseman tai toissijaisen suojeluaseman.

III Pääasiat, ennakkoratkaisukysymykset ja menettely unionin tuomioistuimessa

17. M. S., M. W. ja G. S. ovat kolmannen maan kansalaisia, joista kaksi ensimmäistä on kotoisin Afganistanista ja kolmas Georgiasta ja jotka saatuaan toissijaisen suojeluaseman Italiassa saapuivat Irlantiin vuoden 2017 aikana ja tekivät siellä kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset International Protection Officeen (Irlannin kansainvälistä suojelua käsittelevä virasto, jäljempänä IPO).

18. IPO hylkäsi M. S:n kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen 1.12.2017 tekemällään päätöksellä, M. W:n hakemuksen 2.2.2018 tekemällään päätöksellä ja G. S:n hakemuksen 29.6.2018 tekemällään päätöksellä sillä perusteella, että heille oli jo myönnetty toissijainen suojeluasema toisessa jäsenvaltiossa eli Italiassa.

19. M. S., M. W. ja G. S. tekivät kukin valituksen kyseisistä päätöksistä International Protection Appeals Tribunaliin (Irlannin kansainvälistä suojelua koskevia asioita käsittelevä tuomioistuin), joka hylkäsi M. S:n valituksen 23.5.2018 tekemällään päätöksellä, M. W:n valituksen 28.9.2018 tekemällään päätöksellä ja G. S:n valituksen 18.10.2018 tekemällään päätöksellä.

20. Pääasioiden valittajat valittivat High Courtiin vaatien kyseisten päätösten kumoamista.

21. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin muistuttaa tuomioon Ibrahim ym.[9] viitaten, että direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan jäsenvaltio voi jättää turvapaikkahakemuksen tutkimatta silloin, kun toinen jäsenvaltio on myöntänyt hakijalle toissijaista suojelua; mainitulla säännöksellä laajennettiin aiempaa direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyä mahdollisuutta, jonka mukaan hakemus voitiin jättää tutkimatta ainoastaan silloin, kun toinen jäsenvaltio oli myöntänyt hakijalle pakolaisaseman.

22. Mainittu tuomioistuin huomauttaa tältä osin, että sovellettaessa yhdessä direktiiviä 2013/32 ja Dublin III -asetusta mikään jäsenvaltio ei joudu käsittelemään kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta silloin, kun tällaista suojelua on jo myönnetty toisessa jäsenvaltiossa.

23. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa kuitenkin, että vaikka Irlanti osallistui Dublin III -asetuksen hyväksymiseen ja soveltamiseen, se päätti olla osallistumatta direktiivin 2013/32 hyväksymiseen ja soveltamiseen, joten direktiiviä 2005/85 sovelletaan kyseiseen jäsenvaltioon edelleen.

24. Tätä taustaa vasten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko direktiiviä 2005/85 ja etenkin sen 25 artiklaa Dublin III -asetuksen valossa luettuna tulkittava siten, että se on esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jossa sallitaan kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tutkimatta jättäminen silloin, kun hakijalle on jo myönnetty toissijaista suojelua toisessa jäsenvaltiossa. Kyseinen tuomioistuin pohtii erityisesti mainitun direktiivin 25 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa säädettyjen tutkimatta jättämisen perusteiden ulottuvuutta etenkin kyseisissä säännöksissä mainitun ”asianomaisen jäsenvaltion” käsitteen tulkitsemisen osalta.

25. Lisäksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, merkitseekö se seikka, että kolmannen maan kansalainen, jolle on ensimmäisessä jäsenvaltiossa myönnetty toissijainen suojeluasema, tekee toisessa jäsenvaltiossa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, oikeuksien väärinkäyttöä, jonka perusteella jälkimmäinen jäsenvaltio voi katsoa tällaiselta hakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

26. Näissä olosuhteissa High Court päätti lykätä ratkaisun antamista ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Tarkoitetaanko direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa tehdyllä viittauksella ’asianomaiseen jäsenvaltioon’ a) ensimmäistä jäsenvaltiota, joka on myöntänyt kansainvälisen suojelun hakijalle turvapaikkaa vastaavaa suojelua, vai b) toista jäsenvaltiota, jossa myöhempi kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on tehty, vai c) kumpaa tahansa näistä jäsenvaltioista?

2) Jos kolmannen maan kansalaiselle on myönnetty kansainvälistä suojelua toissijaisena suojeluna ensimmäisessä jäsenvaltiossa ja hän muuttaa toisen jäsenvaltion alueelle, onko uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tekeminen toisessa jäsenvaltiossa oikeuksien väärinkäyttöä siten, että toinen jäsenvaltio voi antaa toimen, jonka mukaan tällainen myöhempi hakemus ei täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä?

3) Onko direktiivin 2005/85 25 artiklaa tulkittava siten, että se estää jäsenvaltiota, jota [direktiivi 2013/32[10]] ei sido mutta jota [Dublin III -asetus] sitoo, hyväksymästä käsiteltävässä asiassa annetun kaltaisen lain, jonka nojalla kolmannen maan kansalaisen, jolle on aiemmin myönnetty toissijaista suojelua toisessa jäsenvaltiossa, turvapaikkahakemukselta puuttuvat tutkittavaksi ottamisen edellytykset?”

9 Tuomio 19.3.2019 (C-297/17, C-318/17, C-319/17 ja C-438/17, EU:C:2019:219; jäljempänä tuomio Ibrahim).

10 Ennakkoratkaisukysymyksen alkuperäisessä versiossa mainitaan direktiivi 2011/95. Näyttää kuitenkin siltä, että kyseessä on kirjoitusvirhe, kun otetaan huomioon ennakkoratkaisupyynnöstä tehdyn päätöksen 11 kohdassa annetut selitykset, joissa kyseinen tuomioistuin mainitsee ”uudelleenlaaditun menettelydirektiivin 2011/95” ja viittaa kyseisen direktiivin 33 artiklan 2 kohdan a alakohtaan. Uudelleenlaadittu menettelydirektiivi on kuitenkin direktiivi 2013/32, ja 33 artiklan 2 kohdan a alakohta on kyseisessä direktiivissä eikä direktiivissä 2011/95.

IV Asian tarkastelu

A Alustavat huomautukset

27. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee ennakkoratkaisukysymyksillään, onko sellaisen tutkimatta jättämisen perusteen, joka perustuu siihen, että kansainvälisen suojelun hakija on jo saanut toissijaisen suojeluaseman toisessa jäsenvaltiossa, lisääminen kansainvälisestä suojelusta annettuun vuoden 2015 lakiin [11] direktiivin 2005/85 mukaista sovellettaessa Dublin III -asetusta. Tässä tarkoituksessa mainittu tuomioistuin on esittänyt unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä kyseisen direktiivin 25 artiklassa olevien tutkittavaksi ottamisen perusteiden tulkinnasta.

28. Korostan heti aluksi, että vaikka direktiivi 2005/85 on kumottu direktiivillä 2013/32, kumoaminen ei koske Irlantia. Direktiivin 2013/32 53 artiklassa säädetään näet nimenomaisesti, että direktiivi 2005/85 kumotaan ”tämän direktiivin sitomien jäsenvaltioiden osalta”. Kuten direktiivin 2013/32 johdanto-osan 58 perustelukappaleessa todetaan, Irlanti ei osallistu kyseisen direktiivin hyväksymiseen, se ei sido Irlantia eikä sitä sovelleta Irlantiin. Näin ollen direktiiviä 2005/85 ei Irlannin osalta ole kumottu, vaan sitä sovelletaan Irlantiin edelleen.

29. Mitä tulee direktiivin 2005/85 25 artiklaan, unionin tuomioistuin on jo tulkinnut kyseistä säännöstä ja tarkastellut kysymystä siitä, voiko toinen jäsenvaltio, jossa kolmannen maan kansalainen on jättänyt turvapaikkahakemuksen, jättää mainitun hakemuksen tutkimatta sillä perusteella, että hakijalle on ensimmäisessä jäsenvaltiossa myönnetty toissijaista suojelua. [12] Kysymystä tarkasteltiin kyseisen direktiivin ja Dublin II -asetuksen yhteisen soveltamisen kannalta, ja siihen annettiin selvä kieltävä vastaus.

30. Voiko se, että nyt käsiteltävässä asiassa direktiiviä 2005/85 tarkastellaan Dublin III -asetuksen soveltamisen kannalta eikä enää Dublin II -asetuksen soveltamisen kannalta, johtaa toisenlaiseen tulkintaan?

31. Tämä ongelma on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ensimmäisen ja kolmannen kysymyksen ytimenä. Näissä läheisesti toisiinsa liittyvissä kysymyksissä tiedustellaan, voiko direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan d alakohdassa mainittu ”asianomainen jäsenvaltio” olla ensimmäinen jäsenvaltio, joka on myöntänyt pakolaisasemaa vastaavaa suojelua, siten, että sen myöntämä toissijainen suojelu voi olla perusteena hakemuksen tutkimatta jättämiselle Dublin II -asetuksen (ensimmäinen kysymys) tai Dublin III -asetuksen (kolmas kysymys) yhteydessä. Ehdotan, että esitettyjä kysymyksiä tarkastellaan analysoimalla aluksi direktiivin 2005/85 25 artiklassa säädettyjä tutkimatta jättämisen perusteita Dublin II -asetuksen (B-jakso) yhteydessä ja sen jälkeen Dublin III -asetuksen (C-jakso) yhteydessä. Lopuksi esitän joitakin huomautuksia toisessa ennakkoratkaisukysymyksessä esille otetusta väärinkäyttökysymyksestä.

B Direktiivissä 2005/85 säädetyt tutkimatta jättämisen perusteet Dublin II -asetuksen yhteydessä

32. Tässä jaksossa tarkastelen ensiksi direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohtaa ja erityisesti kyseisen säännöksen d alakohdan merkitystä sellaisena kuin se ilmenee sen sanamuodosta ja asiayhteydestä sekä toiseksi tuomion Ibrahim merkitystä tältä osin.

11 Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 16 kohta.

12 Ks. tuomio Ibrahim.

1. Direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohta

33. Direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohta sisältää seitsemän valinnaista tutkimatta jättämisen perustetta, joiden nojalla jäsenvaltiot voivat katsoa kolmannen maan kansalaisen tekemältä turvapaikkahakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

34. Ensimmäinen tutkimatta jättämisen peruste, josta säädetään kyseisen säännöksen a alakohdassa, koskee tapauksia, joissa *toinen jäsenvaltio* on myöntänyt *pakolaisaseman*. Kaksi seuraavaa perustetta, joista säädetään mainitun säännöksen b ja c alakohdassa, koskevat tapauksia, joissa suojelua tarjoaa *kolmas maa*, joka katsotaan ensimmäiseksi turvapaikkamaaksi tai turvalliseksi kolmanneksi maaksi. Säännöksen d ja e alakohta koskevat tapauksia, joissa hakija saa jäädä *asianomaiseen jäsenvaltioon* joko siksi, että kyseinen jäsenvaltio on myöntänyt hänelle oikeuden pakolaisaseman mukaisia oikeuksia ja etuuksia vastaavaan asemaan direktiivin 2004/83 nojalla eli on myöntänyt hänelle toissijaisen suojeluaseman [13] (d alakohta), tai siksi, että kyseinen jäsenvaltio suojaa häntä palauttamiselta siihen saakka, kunnes pakolaisaseman taikka toissijaisen suojeluaseman myöntämistä tai hylkäämistä koskevassa menettelyssä on annettu päätös (e alakohta). Säännöksen f alakohta koskee tapauksia, joissa lainvoimaisen päätöksen saamisen jälkeen tehdään samanlainen hakemus, ja g alakohta tapauksia, joissa hakemuksen jättää kolmannen maan kansalaisesta riippuvainen henkilö, joka on jo hyväksynyt sen, että hänen tapauksensa käsitellään osana hänen puolestaan tehtyä hakemusta.

35. Käsiteltävänä oleva asia koskee ensimmäisessä jäsenvaltiossa myönnetyn toissijaisen suojelun seurauksia, ja siinä nousee esiin kysymys siitä, voiko direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa tarkoitettu ”asianomainen jäsenvaltio” olla tämä ensimmäinen jäsenvaltio. Jos näin on, se seikka, että Italian tasavalta on myöntänyt toissijaista suojelua kolmansien maiden kansalaisille, kuten pääasiassa kyseessä oleville henkilöille, on kyseisen säännöksen d alakohdan nojalla peruste toisessa jäsenvaltiossa, Irlannissa, tehdyn kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen jättämiselle tutkimatta. Jos mainittu ilmaus sitä vastoin viittaa yksinomaan toiseen jäsenvaltioon, toissijaisen suojelun myöntäminen ensimmäisessä jäsenvaltiossa ei ole kyseisen alakohdan nojalla tutkimatta jättämisen peruste.

36. Direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan d alakohdan *sanamuoto* ei tarjoa tähän kysymykseen yksiselitteistä vastausta. Kyseinen sanamuoto on moniselitteinen, kuten ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymykset osoittavat. Kolmansien maiden kansalaisten mukaan d ja e alakohdassa mainittu ”asianomaisen jäsenvaltion” käsite kattaa vain toisen jäsenvaltion eikä toissijaisen suojelun myöntäminen Italiassa ole asian kannalta merkityksellistä, kun taas Irlanti ja Euroopan komissio samoin kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsovat, että kyseinen käsite kattaa sekä ensimmäisen että toisen jäsenvaltion.

37. Moniselitteisyyttä lisää direktiivin 2005/85 johdanto-osan 22 perustelukappale. Kyseisessä perustelukappaleessa todetaan, että jäsenvaltioiden on tutkittava turvapaikkahakemus sisällöllisesti, ellei samassa direktiivissä säädetä toisin, ”erityisesti silloin, kun voidaan kohtuullisesti olettaa, että *toinen valtio* suorittaa tutkinnan tai antaa riittävän suojelun”. [14] Mainitussa perustelukappaleessa lisätään, että ”jäsenvaltioita ei pitäisi etenkään velvoittaa arvioimaan turvapaikkahakemuksen sisältöä silloin, kun *ensimmäinen turvapaikkamaa* on myöntänyt hakijalle pakolaisaseman tai muutoin riittävän suojelun ja hakija otetaan takaisin tähän maahan”. [15]

13 Kuten direktiivin 2004/83 johdanto-osan viidennestä perustelukappaleesta ilmenee, kyseisen direktiivin tarkoituksena on säännellä pakolaisasemaa sekä ”toissijaista suojelua [koskevia sääntöjä], joiden avulla tällaista suojelua tarvitsevalle henkilölle myönnetään asianmukainen asema”. Unionin tuomioistuin katsoi, että toissijaista suojelua saavien henkilöiden osalta direktiivillä 2004/83 pyritään tarjoamaan ”jäsenvaltioiden alueella – – suojelu, joka vastaa pakolaisille – – myönnettyä suojelua” (ks. tuomio 24.4.2018, MP (Aiemmin tapahtuneen kidutuksen uhrin toissijainen suojelu) (C-353/16, EU:C:2018:276, 55 kohta)).

14 Kursivointi tässä.

15 Kursivointi tässä.

38. Kyseisessä perustelukappaleessa käytetään ilmauksia ”toinen valtio” ja ”ensimmäinen turvapaikkamaa” merkityksessä, joka voi kattaa sekä kolmannet maat että jäsenvaltiot. Toisin kuin direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan b ja c alakohdassa käytetyssä ilmauksessa ”maa”, jolla viitataan nimenomaisesti ja yksinomaisesti kolmanteen maahan, 22 perustelukappaleessa mainituista maista ei täsmennetä, että ne eivät sisältäisi jäsenvaltioita.

39. Tähän perustelukappaleeseen tukeutuen Irlanti ja komissio katsovat, että direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa käytetty ”asianomaisen jäsenvaltion” käsite kattaa sekä ensimmäisen että toisen jäsenvaltion. Tästä ne päättelevät, että jos ensimmäinen jäsenvaltio on myöntänyt toissijaista suojelua kolmannen maan kansalaisille, jotka tekevät toisessa jäsenvaltiossa turvapaikkahakemuksen, jälkimmäinen jäsenvaltio voi jättää mainitun hakemuksen tutkimatta.

40. Kyseisen 25 artiklan 2 kohdan sanamuodon ja säännöksen asiayhteyden yksityiskohtaisempi tarkastelu johtaa kuitenkin toisenlaiseen vastaukseen.

41. Kuten näet jo totesin, unionin lainsäätäjä laati tämän säännöksen käyttäen sen a alakohdassa ilmausta ”toinen jäsenvaltio” ja d ja e alakohdassa ilmausta ”asianomainen jäsenvaltio”. Se, että a alakohdassa käytettiin eri ilmausta kuin d ja e alakohdassa, johtuu siitä, että lainsäätäjä tarkoitti kahta eri esimerkkitapausta. Ilmauksen ”asianomainen jäsenvaltio” ei näin ollen voida katsoa vastaavan ilmausta ”toinen jäsenvaltio”, eikä ”asianomainen jäsenvaltio” siis ole se ensimmäinen jäsenvaltio, jossa kolmannen maan kansalainen on tehnyt turvapaikkahakemuksen.

42. Jos lainsäätäjän tarkoitus olisi ollut toinen, olisi loogista, että lainsäätäjä olisi lisännyt saman säännöksen a alakohtaan, että toisen jäsenvaltion myöntämä toissijainen suojeluasema on tutkimatta jättämisen peruste siinä missä pakolaisasemakin.

43. Tämän sanamuodon mukaisen tulkinnan vahvistaa *kontekstuaalinen* tulkinta, joka perustuu direktiivin 2005/85 2 artiklan k alakohdassa annettuun määritelmään [16] ilmauksesta ”jääminen jäsenvaltioon”, jota käytetään kyseisen direktiivin 25 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa. [17] Tämä ilmaus määritellään näet jäämiseksi sen jäsenvaltion alueelle, jossa turvapaikkahakemus on tehty tai sitä tutkitaan.

44. Tästä seuraa, että kyseisen 25 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa ”asianomaisella jäsenvaltiolla” tarkoitetaan jäsenvaltiota, jossa kolmannen maan kansalainen on jättänyt turvapaikkahakemuksen, tässä tapauksessa Irlantia, ja jonka alueelle hän voi jäädä sillä perusteella [18], että kyseinen jäsenvaltio on joko myöntänyt hänelle aiemmin toissijaisen suojeluaseman (d alakohta) tai että se tutkii parhaillaan hänen turvapaikkahakemustaan (ensimmäistä kertaa) ja on sallinut kyseisen kolmannen maan kansalaisen jäädä alueelleen päätöstä odoteltaessa (e alakohta).

45. Tuomio Ibrahim, jonka unionin tuomioistuin antoi suuren jaoston kokoonpanossa ja joka koski tarkemmin sanottuna direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan a alakohtaan kirjattua tutkimatta jättämisen perustetta, vahvistaa tämän analyysin. Kuten seuraavassa jaksossa selostan, unionin tuomioistuin vertasi kyseistä 33 artiklan 2 kohdan a alakohtaa säännökseen, joka sillä korvattiin, eli direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan a alakohtaan. Unionin tuomioistuimen analyysistä ilmenee,

16 Direktiivin 2005/85 2 artikla sisältää joukon määritelmiä, muun muassa määritelmän käsitteelle ”jääminen jäsenvaltioon”, jolla tarkoitetaan ”jäämistä sen jäsenvaltion alueelle, myös rajalle tai kauttakulkualueelle, jossa turvapaikkahakemus on tehty tai jossa sitä tutkitaan”.

17 Kyseisissä d ja e alakohdassa säädetään, että ”hakija saa jäädä asianomaiseen jäsenvaltioon”.

18 Mielestäni d alakohdan ilmaus ”muulla perusteella” ja e alakohdan ilmaus ”muilla perusteilla” on ymmärrettävä niin, että ensimmäisellä niistä tarkoitetaan tapauksia, joissa aiemmin on myönnetty toissijaista suojelua, ja jälkimmäisellä tapauksia, joissa oikeus jäädä jäsenvaltion alueelle on myönnetty etenkin humanitaarisista syistä.

että mainitussa 33 artiklan 2 kohdan a alakohdassa nimenomaisesti mainitusta tutkimatta jättämisen perusteesta, jossa on kyse ensimmäisen jäsenvaltion myöntämästä toissijaisesta suojelusta, ei ollut säädetty direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan a alakohdassa eikä missään muussakaan viimeksi mainitun säännöksen alakohdassa.

2. Tuomio Ibrahim

46. Kyseinen tuomio koski neljää Saksassa tehtyä turvapaikkahakemusta, joista kolmen tekijät olivat kansalaisuudettomia palestiinalaisia ja yhden tekijä kolmannen maan kansalainen ja joiden tekijät olivat saaneet toissijaisen suojeluaseman ensimmäisessä jäsenvaltiossa, kolme ensin mainittua Bulgariassa ja viimeksi mainittu Puolassa. Tuomio annettiin unionin tuomioistuimen yhdistämissä asioissa, joihin viittaan asioina Ibrahim ja asiana Magamadov. Yksi näissä asioissa esitetyistä ennakkoratkaisukysymyksistä koski sitä, voiko asianomainen saksalainen tuomioistuin jättää turvapaikkahakemukset tutkimatta sillä perusteella, että ensimmäisessä jäsenvaltiossa oli saatu toissijaista suojelua, soveltaen välittömästi direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan a alakohtaa, vaikka asian tosiseikat liittyivät kokonaisuudessaan tai osittain sellaisiin ajanjaksoihin, jotka edelsivät kyseisen direktiivin ja Dublin III -asetuksen voimaantuloa.

47. Unionin tuomioistuin katsoi tuomion Ibrahim 58 kohdassa, että kun direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan a alakohdassa sallittiin jäsenvaltioille kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen jättäminen tutkimatta silloin, kun hakijalle on myönnetty toissijaista suojelua toisessa jäsenvaltiossa, mainitulla säännöksellä laajennettiin mahdollisuutta, josta aiemmin säädettiin direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan a alakohdassa ja jonka mukaan hakemus voitiin jättää tutkimatta *yksinomaan* silloin, kun hakijalle oli myönnetty pakolaisasema toisessa jäsenvaltiossa.

48. Kyseisen tuomion 71 kohdassa unionin tuomioistuin lisäsi, että direktiivillä 2013/32 otettiin käyttöön tutkimatta jättämisen lisäperuste, joka selittyy sillä laajemmalla sääntelykehyksellä, jonka lainsäätäjä perusti antamalla samaan aikaan tämän direktiivin kanssa Dublin III -asetuksen. Sekä mainitun asetuksen että direktiivin 2013/32 soveltamisalaa on näet laajennettu kansainvälistä suojelua koskeviin hakemuksiin[19] eli hakemuksiin, jotka koskevat sekä pakolaisasemaa että toissijaista suojeluasemaa, eikä se enää rajoitu turvapaikkamenettelyyn ja siten pakolaisasemaan, kuten Dublin II -asetuksen soveltamisala.

49. Dublin II- ja Dublin III -asetusten sekä niihin liittyvien menettelydirektiivien välistä yhteyttä korostetaan vielä tuomion Ibrahim 72 kohdassa, jossa täsmennetään, että direktiivin 2005/85 25 artiklan 1 kohdassa viitataan Dublin II -asetukseen, kun taas direktiivin 2013/32 33 artiklan 1 kohdassa viitataan Dublin III -asetukseen.

50. Tässä unionin tuomioistuimen analyysissä korostuu niiden oikeudellisten puitteiden merkitys, joihin menettelysäännöt kuuluvat, sillä siinä erotetaan kaksi sääntelyjärjestelmää, joista toiseen sovelletaan Dublin II -asetusta ja toiseen Dublin III -asetusta. Näiden kahden järjestelmän ero, joka aiheutuu Dublin III -asetuksen soveltamisalan laajentamisesta, heijastuu asetusten otsikoissa[20], sillä

19 Ks. direktiivin 2011/95 2 artiklan h alakohta.

20 Ks. tämän ratkaisuehdotuksen alaviitteet 6 ja 4.

ensimmäisessä niistä mainitaan vain ”turvapaikkahakemus”, kun taas toisessa viitataan ”kansainvälistä suojelua koskevaan hakemukseen”. Kumpaakin järjestelmää on täydennetty erinäisillä säädöksillä, ja jäljempänä viittaan näihin järjestelmiin, sellaisina kuin ne ovat täydennettyinä, ilmauksilla ”Dublin II -järjestelmä” [21] ja ”Dublin III -järjestelmä” [22].

51. Mielestäni tämä soveltamisalan laajentaminen selittää paitsi lisäperusteen lisäämisen direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan a alakohtaan myös sen, että kyseisestä säännöksestä jätettiin pois kaksi tutkimatta jättämisen perustetta, joista säädetään direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdassa, nimittäin sen d ja e alakohdassa säädetyt perusteet. Nämä alakohdat sekä mainitun säännöksen f alakohta sisältyvät yhteen eli direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohtaan, joka koskee samassa jäsenvaltiossa myöhemmin tehtyä hakemusta, jossa ei esitetä mitään uutta tosiseikkaa tai perustetta kansainvälisen suojeluaseman, siis pakolaisaseman tai toissijaisen suojeluaseman, saamiseksi.

52. Lisäksi unionin tuomioistuin katsoi tuomion Ibrahim 73 ja 74 kohdassa, että Dublin III -asetuksen ja direktiivin 2013/32 systematiikasta sekä mainitun direktiivin 33 artiklan 1 kohdan sanamuodosta seuraa, että kyseisen direktiivin 33 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyä tutkimatta jättämisen lisäperustetta ei ole tarkoitus soveltaa sellaiseen turvapaikkahakemukseen, joka kuuluu edelleen täysimääräisesti Dublin II -asetuksen soveltamisalaan.

53. Asiassa Magamadov kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, joka toisessa jäsenvaltiossa tehdyn turvapaikkahakemuksen ja ensimmäiselle jäsenvaltiolle esitetyn takaisinottopyynnön tekopäivämäärät [23] huomioon ottaen *kuuluu täysimääräisesti Dublin II -asetuksen soveltamisalaan*, se seikka, että ensimmäisessä jäsenvaltiossa on myönnetty toissijaista suojelua, ei ole tutkimatta jättämisen peruste. Toisen jäsenvaltion on lähtökohtaisesti tutkittava turvapaikkahakemus, ellei se päätä siirtää hakijaa ensimmäiseen jäsenvaltioon Dublin II -asetuksen 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan ja 20 artiklan mukaisesti, [24] jotta ensimmäinen jäsenvaltio huolehtisi hakemuksen tutkimisesta.

54. Unionin tuomioistuimen päätelmä, jonka mukaan direktiivissä 2005/85 ei säädetä tutkimatta jättämisen perusteesta, joka pohjautuisi ensimmäisen jäsenvaltion myöntämään toissijaiseen suojeluasemaan, eikä toinen jäsenvaltio siis voi tällä perusteella hylätä turvapaikkahakemusta silloin, kun asian tosiseikat kuuluvat kokonaisuudessaan Dublin II -asetuksen soveltamisalaan, vahvistaa kannan, jonka mukaan kyseisen direktiivin 25 artiklan 2 kohdassa, mukaan lukien sen d alakohta, ei säädetä tällaisesta tutkimatta jättämisen perusteesta eikä kyseisessä alakohdassa mainittu ”asianomaisen jäsenvaltion” käsite siis tarkoita ensimmäistä jäsenvaltiota.

21 Tähän järjestelmään kuuluu Dublin II -asetuksen lisäksi erityisesti kolme direktiiviä: direktiivi 2004/83, niin sanottu määrittelydirektiivi, jossa määritetään vähimmäisedellytykset pakolaisaseman tai toissijaisen suojelun saamiseksi ja täsmennetään niihin liittyvät oikeudet; direktiivi 2005/85, niin sanottu menettelydirektiivi, joka koskee *ainoastaan* pakolaisasemaa ja sen myöntämistä tai poistamista, sekä turvapaikanhakijoiden vastaanottoa jäsenvaltioissa koskevista vähimmäisvaatimuksista 27.1.2003 annettu neuvoston direktiivi 2003/9/EY (EYVL 2003, L 31, s. 18), niin sanottu vastaanottodirektiivi, jossa säädetään vähimmäisedellytyksiä koskevista säännöistä turvapaikanhakijoiden vastaanotolle jäsenvaltioissa.

22 Tähän järjestelmään kuuluu Dublin III -asetuksen lisäksi erityisesti kolme direktiiviä, joilla on laadittu uudelleen tämän ratkaisuehdotuksen alaviitteessä 21 mainitut direktiivit, eli direktiivi 2011/95 (uudelleenlaadittu määrittelydirektiivi), direktiivi 2013/32 (uudelleenlaadittu menettelydirektiivi) ja kansainvälistä suojelua hakevien henkilöiden vastaanottoa jäsenvaltioissa koskevista vaatimuksista 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/33/EU (EYVL 2013, L 180, s. 96) (uudelleenlaadittu vastaanottodirektiivi).

23 Ensimmäinen näistä päivämääristä oli 19.6.2012 ja jälkimmäinen 13.2.2013. Ne edeltävät Dublin III -asetuksen ja direktiivin 2013/32 voimaantulopäivää, joka oli 20.7.2013, ja Dublin III -asetuksen soveltamisen alkamispäivää, joka oli 1.1.2014.

24 Dublin II -asetuksen 16 artiklan 1 kohdassa määritetään etenkin tapaukset, joissa hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio on velvollinen ottamaan turvapaikanhakijan takaisin ja tutkimaan hänen hakemuksensa. Kyseisen säännöksen e alakohdassa säädetään, että tätä velvoitetta sovelletaan, kun kyseessä on kolmannen maan kansalainen, jonka hakemuksen kyseinen jäsenvaltio on hylännyt ja joka oleskelee ilman lupaa toisessa jäsenvaltiossa. Kuten komissio on nyt käsiteltävässä asiassa esittämissään kirjallisissa huomautuksissa tuonut esille, tätä säännöstä sovelletaan etenkin silloin, kun ensimmäinen jäsenvaltio on myöntänyt toissijaista suojelua mutta ei pakolaisasemaa. Mainitun asetuksen 20 artiklassa täsmennetään takaisinoton edellytykset, ja sen 1 kohdan d alakohdassa säädetään hakijan *siirrosta* ensimmäiseen jäsenvaltioon. Komission mukaan on niin, että kun otetaan huomioon mahdollisuus kolmannen maan kansalaisen siirtoon ja ensimmäisen jäsenvaltion suorittamaan takaisinottoon, direktiivissä 2005/85 ei ollut tarpeen säätää myös tutkimatta jättämisen perusteesta tällaisessa tilanteessa.

55. Sitä vastoin niiden tilanteiden osalta, jotka asioiden Ibrahim tavoin *kuuluvat Dublin III -asetuksen soveltamisalaan*, unionin tuomioistuin katsoi kyseisessä tuomiossa, että asianomaisella jäsenvaltiolla eli toisella jäsenvaltiolla on mahdollisuus jättää turvapaikkahakemus tutkimatta.[25]

56. Tätä unionin tuomioistuimen päätelmää sovelletaan silloin, kun asian tosiseikat kuuluvat *kokonaisuudessaan* Dublin III -asetuksen ja direktiivin 2013/32 soveltamisalaan, toisin sanoen kun ne ajoittuvat Dublin III -asetuksen soveltamisen alkamisajankohdan eli mainitun asetuksen 49 artiklan 2 kohdan nojalla 1.1.2014 jälkeen, mutta myös direktiivin 2013/32 soveltamisen alkamisajankohdan eli 20.7.2015 jälkeen.

57. Samaa päätelmää sovelletaan myös silloin, kun asian tosiseikat kuuluvat *osittain* Dublin III -asetuksen soveltamisalaan,[26] jos toisen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä sallitaan direktiivin 2013/32 välitön soveltaminen jo ennen päivää, johon mennessä se on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä, edellyttäen, että tosiseikat ajoittuvat direktiivin 2013/32 ja Dublin III -asetuksen yhteisen voimaantulopäivän[27] jälkeiseen aikaan ja että osa niistä ajoittuu, kuten asioissa Ibrahim, Dublin III -asetuksen soveltamisen alkamisajankohdan jälkeen.[28] Kyseisiin tosiseikkoihin sovelletaan tällöin sekä Dublin III -asetusta että direktiiviä 2013/32.

58. Vaikka tuomiosta Ibrahim seuraakin, että tilanteessa, joka kuuluu *kokonaisuudessaan Dublin II -asetuksen* soveltamisalaan, jäsenvaltio ei voi jättää turvapaikkahakemusta tutkimatta sillä perusteella, että hakija on saanut ensimmäisessä jäsenvaltiossa toissijaista suojelua, totean, että kyseisessä tuomiossa ei vastata kysymykseen siitä, sovelletaanko tätä perustetta silloin, kun jäsenvaltioon, tässä tapauksessa Irlantiin, sovelletaan Dublin III -asetusta mutta ei siihen liittyvää direktiiviä 2013/32.

59. Mitä tulee tämän ratkaisuehdotuksen 57 kohdassa mainittuun unionin tuomioistuimen päätelmään, joka koskee tutkimatta jättämisen lisäperusteen soveltamista silloin, kun tosiseikat kuuluvat vain *osittain Dublin III -asetuksen* soveltamisalaan, on kuitenkin todettava, että mainittu päätelmä koskee nyt käsiteltävästä asiasta poikkeavaa tilannetta, jossa toiseen jäsenvaltioon sovelletaan täysimääräisesti sekä Dublin III -asetusta että direktiiviä 2013/32.

60. Onko samaa päätelmää sovellettava silloin, kun direktiivi 2013/32 ei sido toista jäsenvaltiota?

C Direktiivissä 2005/85 säädetyt tutkimatta jättämisen perusteet Dublin III -asetuksen yhteydessä

61. Tässä jaksossa tarkastelen ensinnäkin Dublin III -järjestelmän antia Dublin II -järjestelmään verrattuna ja kumpaankin järjestelmään liittyvien siirto- ja tutkimattajättämismekanismien logiikkaa, jonka perusteella toinen jäsenvaltio voi jättää tutkimatta sille jätetyn kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen (1 jakso). Sen jälkeen käyn läpi ne epäjohdonmukaisuudet, jotka voivat seurata Irlannin erityistilanteesta, jossa se ei ole sidottu kokonaisuudessaan kumpaankaan järjestelmään, ja lopuksi ehdotan tulkintaa, joka on mielestäni lainsäätäjän ilmaiseman tarkoituksen mukainen (2 ja 3 jakso).

1. Dublin III -järjestelmän anti ja siirto- ja tutkimattajättämismekanismit

62. Dublin III -järjestelmä merkitsee uutta vaihetta yhteisen turvapaikkajärjestelmän rakentamisessa. Ensimmäisessä vaiheessa, joka vastasi Dublin II -järjestelmää, säädettiin erinäisistä yhteisistä vaatimuksista. Toisessa vaiheessa, joka vastaa Dublin III -järjestelmää, lainsäätäjä on pyrkinyt lähentämään pakolaisasemaa ja toissijaista suojeluasemaa toisiinsa kohtelemalla niitä yhdessä

25 Ks. tuomio Ibrahim, 74 kohta. Unionin tuomioistuin tarkasteli myös muita kyseisessä asiassa esitettyjä ennakkoratkaisukysymyksiä, joiden tarkoituksena oli täsmentää direktiivin 2013/32 33 artiklan täytäntöönpanoa.

26 Ks. tältä osin tuomio Ibrahim, 74 ja 78 kohta.

27 20.7.2013 (ks. Dublin III -asetuksen 49 artiklan 1 kohta ja direktiivin 2013/32 54 artikla).

28 Asioissa Ibrahim toisessa jäsenvaltiossa tehty turvapaikkahakemus jätettiin 29.11.2013 ja takaisinottopyyntö esitettiin 22.1.2014.

yhtenäisesti ja lisäämällä asianomaisten henkilöiden oikeuksia unionissa. Yhtenä lainsäätäjän olennaisena ja vakiintuneena tavoitteena on ollut rajoittaa kolmansien maiden kansalaisten edelleen liikkumista [29] eli heidän liikkumistaan unionin sisällä suojelun tai mahdollisesti edullisempien elinolojen saavuttamiseksi toisessa jäsenvaltiossa. Menettelysääntöjen lähentämisen tarkoituksena oli osaltaan rajoittaa tätä liikkumista. [30]

63. Kummankin vaiheen tuloksena hyväksyttiin järjestelmät, jotka sisälsivät joukon keskenään yhteensovitettuja säädöksiä. [31] Kuten tuomiosta Ibrahim ilmenee, lainsäätäjän säätämiä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä on loogisesti sovellettava kummankin järjestelmän sisällä.

64. Koska Dublin III -järjestelmässä pakolaisasemaa ja toissijaista suojeluasemaa on huomattavasti lähennetty toisiinsa, Dublin III -asetuksessa ei, toisin kuin Dublin II -asetuksessa, enää säädetä turvapaikanhakijan *siirrosta* toisesta jäsenvaltiosta ensimmäiseen jäsenvaltioon, jotta viimeksi mainittu ottaisi hänet takaisin myönnettyään hänelle toissijaista suojelua ja tutkisi hänen hakemuksensa. Kuten unionin tuomioistuin on selkeästi vahvistanut, toinen jäsenvaltio ei tässä yhteydessä enää voi edellyttää tällaista siirtoa. [32] Toisella jäsenvaltiolla on sitä vastoin mahdollisuus *jättää* kansainvälistä suojelua koskeva hakemus *tutkimatta* direktiivin 2013/32 33 artiklan perusteella. [33]

65. Ne kaksi vaihtoehtoa toisessa jäsenvaltiossa jätetyn, pakolaisaseman saamiseksi tehdyn uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen hylkäämiseksi, jotka ovat *siirto* ja *tutkimatta jättäminen*, vastaavat siis kumpikin omaa säädöskokonaisuuttaan, jolla on kummallakin oma, saavutettuun yhdenmukaistamisasteeseen perustuva logiikkansa.

66. On todettava, että Irlannin päätös, jolla se osallistui Dublin III -asetuksen hyväksymiseen sitoutumatta siihen liittyvään direktiiviin 2013/32 ja jatkoi näin ollen direktiivin 2005/85 soveltamista, kumoaa tämän logiikan luomalla epäsymmetrisen tilanteen, jonka seurauksia lainsäätäjä ei ole käsitellyt ja joita tarkastelen seuraavassa.

2. Epäjohdonmukaisuudet, joita epäsymmetrisestä tilanteesta voi seurata

67. Koska Irlantiin sovelletaan Dublin III -asetusta mutta se *ei ole sitoutunut direktiiviin 2013/32*, se ei voi käyttää mainitun direktiivin 33 artiklan 2 kohdan a alakohtaa perusteena *jättää tutkimatta* turvapaikkahakemus, jonka on jättänyt toissijaista suojelua ensimmäisessä jäsenvaltiossa saava kolmannen maan kansalainen. Koska Irlantiin lisäksi sovelletaan direktiiviä 2005/85 mutta *ei Dublin II -asetusta*, se ei myöskään voi käyttää kyseisen asetuksen 16 artiklaa perusteena kolmannen maan kansalaisen *siirrolle* ensimmäiseen jäsenvaltioon, jotta tämä käsittelisi hänen hakemuksensa. Direktiivin 2005/85 puhtaasti sanamuodon mukainen tulkinta Dublin III -asetuksen yhteydessä voisi siten merkitä, että Irlanti olisi velvollinen tutkimaan turvapaikkahakemuksen.

68. Kaikki osapuolet unionin tuomioistuimessa sekä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostivat niitä epäjohdonmukaisuuksia, joita tästä voi seurata.

69. Epäjohdonmukaisuuksia on kahdenlaisia. Ensimmäiset koskevat jäsenvaltioiden myöntämän suojelun seurauksia verrattuna kolmansien maiden myöntämän suojelun seurauksiin.

29 Ks. Dublin II -järjestelmän osalta tuomio 21.12.2011, N. S. ym. (C-411/10 ja C-493/10, EU:C:2011:865, 79 kohta), jossa mainitaan tavoite turvapaikanhakijoiden forum shoppingin välttämisestä, ja Dublin III -järjestelmän osalta tuomio 17.3.2016, Mirza (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 52 kohta).

30 Ks. etenkin direktiivin 2013/32 johdanto-osan 13 perustelukappale.

31 Ks. Dublin III -järjestelmän osalta tuomio 17.3.2016, Mirza (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 41 ja 42 kohta) ja tämän ratkaisuehdotuksen alaviitteet 21 ja 22.

32 Ks. määräys 5.4.2017, Ahmed (C-36/17, EU:C:2017:273, 41 kohta) ja tuomio Ibrahim, 78 kohta.

33 Ks. määräys 5.4.2017, Ahmed (C-36/17, EU:C:2017:273, 39 kohta) ja tuomio Ibrahim, 79 ja 80 kohta.

70. Direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdan b ja c alakohdan nojalla on niin, että jos *kolmas maa* myöntäisi riittäväksi katsottua suojelua, Irlanti ei olisi velvollinen tutkimaan turvapaikkahakemusta vaan voisi jättää sen tutkimatta, mutta toisaalta se olisi velvollinen tutkimaan hakemuksen silloin, kun ensimmäinen *jäsenvaltio* on myöntänyt toissijaista suojelua. Tämä ero on sitäkin yllättävämpi, kun otetaan huomioon se keskinäinen luottamus, jota jäsenvaltioiden on lähtökohtaisesti osoitettava toisilleen, ja se suojelun taso, josta unionin lainsäätäjä on pyrkinyt säätämään kolmansien maiden kansalaisille.

71. Toissijainen suojeluasema on näet unionin säätämä asema, joka täydentää Geneven yleissopimuksella käyttöön otettua pakolaisasemaa ja tulee sen lisäksi. Sen on tehnyt mahdolliseksi se keskinäinen luottamus, joka on Euroopan unionin rakentamisen ja etenkin yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän ytimenä.[34] Se, että kolmansien maiden myöntämälle suojelulle pantaisiin enemmän painoa kuin jäsenvaltion myöntämälle suojelulle, rikkoisi sen eurooppalaisen hankkeen henkeä, jolla tämä turvapaikkajärjestelmä on luotu.

72. Toiset epäjohdonmukaisuudet aiheutuvat niistä paradoksaalisista vaikutuksista, joita olisi jo ensimmäinen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tutkimisesta taikka jopa hylkäämisestä verrattuna kansainvälisen suojelun myöntämispäätöksen vaikutuksiin.

73. Jos ensimmäinen jäsenvaltio *tutkii parhaillaan* kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta tai on *hylännyt* sen, Irlanti ei Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b ja d alakohdan[35] nojalla ole velvollinen tutkimaan sille tehtyä hakemusta. Jos ensimmäinen jäsenvaltio on sitä vastoin *myöntänyt* haettua suojelua toissijaisen suojelun muodossa, Irlanti ei voisi siirtää hakijaa ensimmäiseen jäsenvaltioon[36] eikä myöskään jättää hakemusta tutkimatta direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla, koska kyseistä direktiiviä ei sovelleta Irlantiin. Irlanti voisi siis olla velvollinen tutkimaan hakemuksen.

74. Näin ollen kolmannen maan kansalaisen ensimmäisestä hakemuksesta tehty myöntävä päätös velvoittaisi silti Irlannin tutkimaan hänen myöhemmän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa, kun taas tilanteessa, jossa ensimmäistä päätöstä ei vielä ole tehty tai se on kieltävä, Irlannin ei olisi pakko tutkia myöhempää hakemusta.

75. Nämä epäjohdonmukaisuudet johtuvat Irlannin tekemistä valinnoista. Kuten Dublin III -asetuksen johdanto-osan 41 perustelukappaleesta[37] ja direktiivin 2013/32 johdanto-osan 58 perustelukappaleesta ilmenee, lainsäätäjä oli sinänsä sallinut sen, että kyseinen jäsenvaltio soveltaa Dublin III -asetusta osallistumatta kuitenkaan Dublin III -lainsäädäntöjärjestelmään kokonaisuudessaan. Lainsäätäjä ei ole kuitenkaan säätänyt ratkaisusta tällaiseen epäsymmetriseen tilanteeseen. Se hyväksyi mainitun jäsenvaltion mahdolliset valinnat ennakolta mutta ei antanut säännöksiä niistä johtuvien tilanteiden ratkaisemiseksi ja edellä mainittujen epäjohdonmukaisuuksien välttämiseksi.

34 Ks. tältä osin tuomio 21.12.2011, N. S. ym. (C411/10 ja C-493/10, EU:C:2011:865, 78, 79 ja 83 kohta) ja tuomio Ibrahim, 83–85 kohta.

35 Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, että hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio on velvollinen ”ottamaan 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti takaisin hakijan, jonka hakemusta käsitellään ja joka on jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee ilman oleskelulupaa toisessa jäsenvaltiossa”. Tätä säännöstä sovelletaan etenkin, jos ensimmäinen jäsenvaltio on aloittanut kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyn ja jos kolmannen maan kansalainen on matkustanut toiseen jäsenvaltioon sillä välin, kun hänen hakemustaan *käsiteltiin*. 18 artiklan 1 kohdan d alakohdassa säädetään, että hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio on velvollinen ”ottamaan 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti takaisin kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön, jonka hakemus on hylätty ja joka on jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee ilman oleskelulupaa toisessa jäsenvaltiossa”. Tätä säännöstä sovelletaan etenkin, jos ensimmäinen jäsenvaltio on *hylännyt* kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen ja jos kolmannen maan kansalainen tekee uuden hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa. Kummassakin tapauksessa toinen jäsenvaltio voi vaatia ensimmäistä jäsenvaltiota ottamaan kolmannen maan kansalaisen takaisin (Dublin III -asetuksen 23 ja 24 artiklan mukaisesti), ja jos ensimmäinen jäsenvaltio suostuu takaisinottoon, toinen jäsenvaltio ilmoittaa kolmannen maan kansalaiselle päätöksestä *siirtää* hänet hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon (Dublin III -asetuksen 26 artiklan mukaisesti).

36 Ks. määräys 5.4.2017, Ahmed (C-36/17, EU:C:2017:273, 27 ja 28 kohta).

37 Kyseisessä perustelukappaleessa todetaan, että Yhdistynyt kuningaskunta ja Irlanti ovat näiden kahden jäsenvaltion asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 21 olevan 3 artiklan ja 4 a artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoittaneet haluavansa osallistua Dublin III -asetuksen hyväksymiseen ja soveltamiseen.

76. Kuten olen tuonut esille, tuomiossa Ibrahim vastataan kysymykseen siitä, onko toinen jäsenvaltio velvollinen tutkimaan turvapaikkahakemuksen sisällöllisesti kahdessa tilanteessa: siinä, jossa turvapaikkahakemukseen sovelletaan Dublin II -järjestelmää, ja siinä, jossa hakemukseen sovelletaan Dublin III -järjestelmää. Kummassakaan tilanteessa toinen jäsenvaltio *ei ole velvollinen* tutkimaan turvapaikkahakemusta, jos ensimmäisessä jäsenvaltiossa on myönnetty toissijaista suojelua. Toinen jäsenvaltio voi joko jättää hakemuksen tutkimatta (Dublin III -järjestelmä) tai siirtää hakijan ensimmäiseen jäsenvaltioon (Dublin II -järjestelmä).

77. Kyseisessä tuomiossa ei sitä vastoin vastata kysymykseen – joka on kylläkin poikkeuksellinen, koska se koskee enää vain yhtä jäsenvaltiota – siitä, onko toisen jäsenvaltion käsiteltävä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus sisällöllisesti silloin, kun kyseiseen jäsenvaltioon sovelletaan Dublin III -asetusta mutta ei direktiiviä 2013/32, mikä merkitsee, että mainittuun jäsenvaltioon sovelletaan edelleen direktiiviä 2005/85 eikä kyseinen hakemus kuulu täysimääräisesti sen enempää Dublin III- kuin Dublin II -järjestelmänkään piiriin. Miten direktiiviä 2005/85 on Dublin III -asetuksen yhteydessä sovellettava tutkittavaksi ottamisen edellytyksiin liittyvissä kysymyksissä?

78. Tähän kysymykseen vastaamiseksi on syytä tarkastella kyseistä direktiiviä lainsäätäjän tavoitteiden valossa.

3. Direktiivin 2005/85 tulkinta lainsäätäjän ilmaiseman tarkoituksen valossa

79. Kuten tämän ratkaisuehdotuksen 62 kohdassa muistutin, yksi lainsäätäjän olennaisista tavoitteista on rajoittaa hakijoiden edelleen liikkumista.

80. Totean kuitenkin, että jos Irlanti on velvollinen tutkimaan kolmansien maiden kansalaisten sen alueella jättämät hakemukset, vaikka he ovat jo saaneet toissijaista suojelua ensimmäisessä jäsenvaltiossa, tilanne voi kannustaa tällaiseen liikkumiseen, mikä haittaisi edellä mainittua tavoitetta. Kolmansien maiden kansalaisilla olisi intressi pyrkiä saamaan kansainvälistä suojelua tässä toisessa jäsenvaltiossa siellä vallitsevien elinolojen saavuttamiseksi.

81. Koska lainsäätäjä on halunnut mahdollistaa sekä Dublin II- että Dublin III -sääntelyjärjestelmässä sen, että toinen jäsenvaltio jättää turvapaikkahakemuksen käsittelemättä silloin, kun kolmannen maan kansalainen saa jo toissijaista suojelua ensimmäisessä jäsenvaltiossa, tämän mahdollisuuden on mielestäni oltava olemassa myös silloin, kun jäsenvaltiossa pääasian tavoin sovelletaan kahta eri sääntelyjärjestelmää.

82. Koska Dublin III -asetuksessa näet ei säädetä kolmannen maan kansalaisen siirrosta ensimmäiseen jäsenvaltioon takaisinottoa varten eikä tähän enää ole kyseisessä järjestelmässä tarvetta silloin, kun mainittu jäsenvaltio on myöntänyt hänelle toissijaista suojelua, katson, että toisen jäsenvaltion on kyseessä olevassa erityistilanteessa voitava jättää hakemus tutkimatta direktiivin 2005/85 nojalla kokonaisuutena tarkasteltuna ja Dublin III -asetuksen järjestelmässä sovellettuna.

83. Tällainen lähestymistapa on täysin kyseisen direktiivin johdanto-osan 22 perustelukappaleen mukainen. Tämän perustelukappaleen mukaan näet jäsenvaltion ei pitäisi olla velvollinen tutkimaan turvapaikkahakemusta sisällöllisesti silloin, kun jokin ensimmäinen maa, olipa se jäsenvaltio tai kolmas maa, on jo myöntänyt riittävää suojelua. Olen jo todennut, että kyseisessä perustelukappaleessa ilmaistu lainsäätäjän tahto konkretisoitui kolmansien maiden osalta mainitun direktiivin 25 artiklan 2 kohdan b ja c alakohdassa.

84. Jäsenvaltioiden osalta totean, että direktiivin 2005/85 25 artiklan 1 kohdan nojalla ne eivät olleet velvollisia tutkimaan turvapaikkahakemusta sisällöllisesti, jos jokin kyseisessä artiklassa luetelluista tutkimatta jättämisen perusteista täyttyi, ”niiden tapausten lisäksi, joissa hakemusta ei tutkita [Dublin II -asetuksen] mukaisesti”. Toisin sanoen tutkimatta jättämisen perusteet tulevat niiden

tapausten lisäksi, joissa Dublin II -asetuksessa säädettiin mahdollisuudesta siirtää turvapaikanhakija ensimmäiseen jäsenvaltioon. Tästä siirtomahdollisuudesta säädettiin nimenomaisesti Dublin II -asetuksen 16 artiklassa. [38]

85. Tästä seuraa, että myös jäsenvaltioiden mahdollisuudesta olla tutkimatta turvapaikkahakemusta sisällöllisesti säädettiin direktiivin 2005/85 22 perustelukappaleen mukaisesti nivottaessa kyseistä direktiiviä Dublin II -asetuksen yhteyteen.

86. Dublin III -järjestelmän osalta totean, että direktiivin 2013/32 43 perustelukappaleen sisältö on olennaisesti sama kuin direktiivin 2005/85 22 perustelukappaleen. Jäsenvaltioiden osalta kyseinen 43 perustelukappale konkretisoituu direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan a alakohdassa nimenomaisena tutkimatta jättämisen perusteen mainintana, sillä Dublin III -asetuksessa ei enää säädetä hakijan siirrosta.

87. Tästä analyysistä ilmenee, että sovelletaanpa kumpaa järjestelmää tahansa, lainsäätäjän tarkoituksena oli selvästi, että toinen jäsenvaltio ei olisi velvollinen tutkimaan turvapaikkahakemusta silloin, kun kolmannen maan kansalainen on saanut toissijaisen suojeluaseman.

88. Ehdottamani ratkaisu on siten lainsäätäjän direktiivissä 2005/85 tavoitteleman päämäärän mukainen, sellaisena kuin tämä päämäärä ilmenee etenkin kyseisen direktiivin 22 perustelukappaleesta. Lisäksi tämä ratkaisu vastaa nähdäkseni kaikkein parhaiten Dublin II- ja Dublin III -järjestelmien logiikkaa ja mahdollistaa tämän ratkaisuehdotuksen 69–74 kohdassa mainittujen epäjohdonmukaisuuksien välttämisen.

89. Korostan, että ratkaisu ei loukkaa kolmannen maan kansalaisen oikeuksia sellaisina kuin ne on yhdenmukaistettu ja niitä on syvennetty Dublin III -järjestelmässä, koska kolmannen maan kansalainen on saanut toissijaisen suojeluaseman ensimmäisessä jäsenvaltiossa, tässä tapauksessa Italiassa, joka osallistuu täysimääräisesti kyseiseen järjestelmään.

90. Tämä tuo kylläkin uuden tutkimatta jättämisen perusteen niiden lisäksi, jotka on nimenomaisesti lueteltu direktiivissä 2005/85, mutta katson, että jälkimmäiset perusteet on laadittu yksinomaan sovellettaviksi Dublin II -asetuksen yhteydessä Dublin II -järjestelmän logiikan mukaisesti eikä niissä siten oteta huomioon Irlannin erityistilannetta. [39]

91. Pääasioiden valittajien perustelu, jonka mukaan direktiivin 2005/85 25 artiklaan kirjattuja tutkimatta jättämisen perusteita olisi tulkittava suppeasti, koska ne muodostavat poikkeuksen jäsenvaltioiden velvoitteesta tutkia turvapaikkahakemukset sisällöllisesti, ei voi kumota edellä esitettyä analyysiä. Tällainen perustelu ei näet voi olla ensisijainen, jos se johtaisi lainsäätäjän tavoitteiden vastaiseen tulkintaan. Kuten tästä analyysistä ilmenee, Irlannin katsominen velvolliseksi tutkimaan turvapaikkahakemus olisi vastoin näitä tavoitteita ja niitä ratkaisuja, jotka sekä Dublin II- että Dublin III -järjestelmissä on otettu käyttöön niille 25 jäsenvaltiolle, jotka ovat liittyneet kyseisiin järjestelmiin täysimääräisesti.

92. Lisään vielä, että ehdottamani tulkinta ei mitenkään haittaa unionin tuomioistuimen tuomiossa Ibrahim antamaa tulkintaa direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdasta sen enempää mainitun säännöksen a alakohdan kuin sen kaikkien muidenkaan alakohtien osalta. Kyseinen tulkinta pysyy täysin pätevänä myös Irlannissa silloin, kun asian tosiseikat kuuluvat kokonaan Dublin II -asetuksen soveltamisalaan, kuten asiassa Magamadov.

38 Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen alaviite 24.

39 Huomautan lisäksi, että direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan sanamuodosta poiketen direktiivin 2005/85 25 artiklan 2 kohdassa ei rajoiteta tutkimatta jättämisen perusteiden määrää ilmauksella ”ainoastaan”. Katson, että kyseisen 25 artiklan 2 kohdan sanamuodon nojalla kansallinen lainsäätäjä voi siten valita laajemman tulkinnan näistä perusteista Irlannin tilanteen kaltaisessa epäsymmetrisessä tilanteessa.

93. Katson näin ollen, että direktiivi 2005/85, 22 perustelukappaleensa valossa luettuna, ei ole esteenä sille, että toinen jäsenvaltio säätää lainsäädännössään, että se voi jättää sille tehdyn kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tutkimatta siinä poikkeustapauksessa, että kyseiseen jäsenvaltioon sovelletaan edelleen mainittua direktiiviä, vaikka siihen samalla sovelletaan Dublin III -asetusta.

94. Kun otetaan huomioon ensimmäisestä ja kolmannesta ennakkoratkaisukysymyksestä esittämäni analyysi, katson, että toista ennakkoratkaisukysymystä ei ole tarpeen käsitellä. Kaiken varalta korostan kuitenkin, että se, että kolmannen maan kansalainen hakee kansainvälistä suojelua sen jälkeen, kun hän on saanut ensimmäisessä jäsenvaltiossa toissijaista suojelua, ei nähdäkseni itsessään ole oikeuksien väärinkäyttöä. Unionin lainsäätäjä on tunnustanut, että kolmansien maiden kansalaiset voivat laillisesti hakea suojelua unionista silloin, kun olosuhteet heidät siihen pakottavat. [40]

95. Korostan lisäksi, että kuten tässä ratkaisuehdotuksessa on selostettu, lainsäätäjä on nimenomaisesti säätänyt sekä Dublin II- että Dublin III -asetuksissa siitä, että kolmannen maan kansalainen hakee jäsenvaltiossa pakolaisasemaa saatuaan toisessa jäsenvaltiossa toissijaisen suojeluaseman. Tätä ei siis voida yleisesti ja abstraktisti määritellä oikeuksien väärinkäytöksi.

96. Vaikka väärinkäyttöä kansainvälisen suojelun haussa ei voidakaan kaikissa tilanteissa sulkea pois, se pitäisi näin ollen vähintäänkin tutkia tapauskohtaisesti. [41]

V Ratkaisuehdotus

97. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa High Courtin esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin seuraavasti:

Pakolaisaseman myöntämistä tai poistamista koskevissa menettelyissä jäsenvaltioissa sovellettavista vähimmäisvaatimuksista 1.12.2005 annetun neuvoston direktiivin 2005/85/EY 25 artiklan 2 kohtaa, tarkasteltuna kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja –menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 soveltamisen yhteydessä, on tulkittava siten, että se ei ole esteenä sille, että Irlanti säätää kansallisessa lainsäädännössään tutkimatta jättämisen perusteesta, jonka nojalla se voi jättää tutkimatta kolmannen maan kansalaisen tekemän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen silloin, kun kyseinen kansalainen on jo saanut toissijaisen suojeluaseman ensimmäisessä jäsenvaltiossa.

40 Ks. etenkin Dublin II -asetuksen ja direktiivin 2005/85 johdanto-osien ensimmäiset perustelukappaleet sekä Dublin III -asetuksen ja direktiivin 2013/32 johdanto-osien toiset perustelukappaleet.

41 Väärinkäytön luonteisen käytännön osoittamiseksi on etenkin tutkittava, onko asianomainen pyrkinyt saamaan ”unionin säännöstöstä [johtuvan edun] toteuttamalla keinotekoisesti edellytykset tämän edun saamiseksi” (ks. etenkin tuomio 16.10.2012, Unkari v. Slovakia (C-364/10, EU:C:2012:630, 58 kohta) sekä tuomio 18.12.2014, McCarthy ym. (C-202/13, EU:C:2014:2450, 54 kohta)).